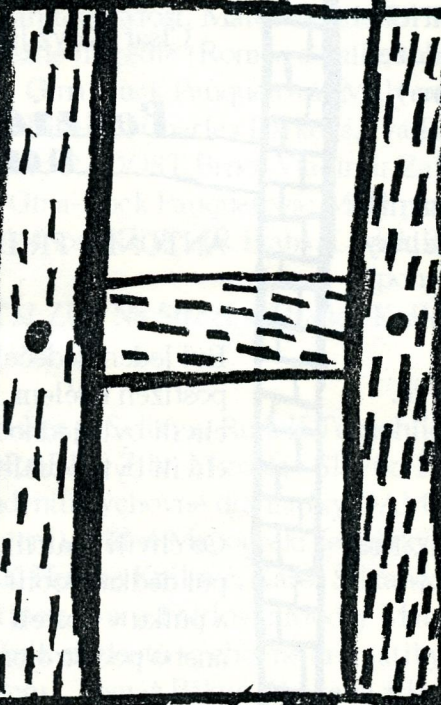
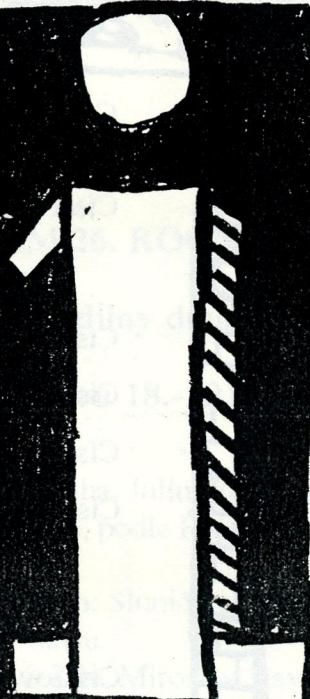

Loutkářsk
Chrudim
1998

Vybrali jsme pro Vás (a dobře)

Autorem Slávka, poetické dramatické pohádky o pěti dějstvích na motivy stejnojmenné pohádky H. Ch. Andersena, je František Pavlíček. Láká křehkým příběhem a exotickým prostředím, vyzývá k zajímavému výtvarnému a hudebnímu provedení, nabízí kontrastní polohy.

Císař (pozvedne se na loktech a dívá se do okna) Taková krásná noc... Měsíc se na mě usmívá... Proč mám umřít? Nechej!... (Ze závěsů u lože vystoupí černá císařovna)

Císařov. Podrobiš se ...

Císař (hlesne) Ne... (Teprve nyní si uvědomí přítomnost cizinky) Kdo jsi?

Císařov. Host ve tvém zámku.

Císař Host - - Nepoznáš jsem tě.

Císařov. Já přicházím vždy bez pozvání ...

Císař Jak se to na mne díváš!... Krev ve mně ledovatí při tom pohledu...

Císařov. Bojiš se?

Císař Odejdi!

Císařov. (lichotivě) Pojď se mnou... Podej mi ruku... Půjďme spolu... Dáš mi svou korunu, svou korouhev a šavli... (Nasadí si císařovu korunu, bere jeho korouhev a šavli).

Císař Proč mi bereš odznaky mé moci?

Císařov. Jakou cenu má moc, když se člověk loučí?

Císař Co ještě mi vezmeš?

Císařov. (jako by neslyšela)
Poplujeme spolu jasnou nocí.

Císař (se zachvěje hrozným tušením)
Chceš mi vzít život... Co mi za něj dáš?

Císařov. Pokoj... Věčný sen...

Císař Jsi smrt.

Císařov. Jsem černá císařovna.

Císař To si jen dáváš jiné jméno...
Krásnější... Velebnější...
Odejdi... Nech mě žít...
Život je nevýslovně krásný!...

Císařov. Kdy jsi to poznal?

Císař Když jsem pocítil, že se blížíš.

Poezie-konsensus nonsensu

ANTONÍN PŘÍDAL
* * *

Byl jeden dědeček postižen údělem chvilí byl sjednocen chvilí byl rozdělen	Co chvíli viděli jak leží v jeteli celistvě opilý a úzce propojen
Co chvíli spatřili půl dědka v obilí a půlku v posteli anebo pod strojem	Žádná jeho půle neměla dost vůle hnát se buď za svým či společným rozvojem
	Rakev měl společnou věnec byl rozdvojen

Františkovy hrátky

4. Z následující skryvačky:
ALOU, TKADLČE, KŘIKL MISTR
NA SVÉHO TOVARYŠE,
HLEĎ SI SVÉHO PLATNA
získej potřebu loutkáře.

Woni wo nich

LS KLIKA Praha - DOUPĚ LATINÁŘŮ

Soubor vnesl na přehlídku osobité výrazové prvky jevištním zpracováním poezie Ivana Wernische v dramatické kompozici Doupě latinářů. Inscenace byla navíc obohacena vlastní, živě provozovanou hudbou.

J. Vidlař, J. Dvorská, J. Davídek, J. Klos, J. Müller

ZUŠ NA STŘEZINĚ Hradec Králové DOBRODRUŽSTVÍ PANÍ ANEŽKY

(starý německý švank, režie Ema Zámečnicková)

Drobnička z dílny hradecké ZUŠ Na Střezině je založena na starém německém švanku (krátká veršovaná či prozaická povídka drsně realistického až frivolního rázu) o mládenci, který touží po spočinutí v pohodlí - a u krásné paní se mu ho dostane tolik, až nakonec ještě rád prchá do nepohodlí světa. Mladá herečka doprovází vyprávění hrou s tamburinou (jež s obdivuhodnou významovostí zastupuje tu přirození mládencovo, tu panino) tak trochu mimoděk, jakoby jednala tamburina sama, proti vůli vypravěčky. Díky takto provedené zdánlivé "ilustraci" stávají se neskrývané erotické a sexuální motivy vyprávění hravějšími a kupodivu i méně doslovnými, ba, při všem "drsném realismu" cudnějšími. Snad je závěr s druhým přirozením a odchod od paní vyzněl v představení jako zbytečný přívěšek po završeném příběhu i tématu.

Není to loutkové divadlo - je to přednes, doprovázený pozoruhodnou prací s předmětem. I pro loutkáře je však rozhodně zajímavou ukázkou citu pro základní jazyk jejich vyjadřování - předmět a pootevřením dvířek do ne příliš využívané dramaturgické oblasti. A jako takový jej porota kraje přehlídky doporučuje do širšího výběru 47. LCH.

Luděk Richter

LS AŤSI ZUŠ NA STŘEZINĚ Hradec Králové BLEŠÍ CIRKUS

Jak už název napovídá, jedná se o produkci Blešího cirkusu dvojice Zdeněk Tesař a Jiří Polehňa. Viděli jsme svižné představení plné gagů a obdivuhodných artistických výkonů Blech Tomči, Monči a Romči, o které, bohužel, principál cirkusu Zdeněk Tesař během své produkce za víceméně tragických okolností přijde. Právě

hlavní protagonista je hybatelem veškerého dění a jeho bravurní herecký výkon dělá z představení skvělou podívanou. Ocenili jsme především GAG S LUPOU, díky níž mají diváci možnost snad poprvé v historii bleších produkcí na vlastní oči blechy spatřit, i nádherně připravené a ovládané nástroje na jejich cirkusácké "majstrštyky". Jedná se o vystřelovací houpačku, hořící proskakovací kolo a vysoký provaz se záchranou sítí. Trochu jsme však postrádali gradaci principálova zoufalství nad ztrátou svých svěřenkyň a zároveň nám přišlo problematické překládání průvodní řeči do němčiny (kvůli účasti domnělého německého přítele v sále), která po hříchu nepřinášela velký efekt a celé představení spíš zdržovala než gradovala.

Marek Zákostelecký

NEJHODNĚJŠÍ MEDVÍDICI Hradec Králové KAŠPÁREK, ČETNÍK KOLOČAVSKÝ

M. Bukovina, Š. Olivětín

Text využil několika základních zdrojů - od oblíbené komické postavy Kašpárka přes "nikološuhajovské podkarpatskoruské" téma až po určité historické průhledy do některých oblastí první republiky - k tomu, aby vytvořil dobré předpoklady pro loutkové divadlo hrané marionetami v rozměru "malého domácího" divadla. Vznikla nepochybně na tomto základě dobrá loutková inscenace, která v řadě míst nápaditě a invenčně uplatňuje příležitosti, jež dává právě loutkové divadlo. Rozhodně v tomto druhu patří tato inscenace k těm, které v kontextu současného amatérského divadla představují jeho lepší část. Z tohoto důvodu lektorský team Úpice 98 doporučuje inscenaci i k případné nominaci na 47. LCH.

Císař, Hulec, Zákostelecký

C Svitavy - BYSTROUŠKA, LIŠKA

Hodnocení poroty tohoto představení se bohužel nepodařilo redakci dohledat. Měli hráti loni a z důvodu nemoci nemohli. Bylo jim proto umožněno hrát letos. Bohužel hodnocení porot se nearchivují. Omlouváme se.

strana: nebe

ZEMSKÉ NOVINY
MEDIÁLNÍ PARTNER LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI

DLS Blučina: DONA LUCIA DE LA PACKA

dyž mně bylo třináct let, zajímala mne pouze láska, a to zejména ve všech svých fyzických podobách, měl jsem k tomu účelu nastudovanou celou Kámásútru, ale bohužel byla k mání pouze ve slovenském překladu, a proto, zřejmě, jsem jejímu obsahu příliš nerozuměl, škoda, že mi nikdo nenabídl blbou divadelní hru jako holkám v Blučině, mohl bych se na ní vyřádit stejně jako ony a možná bych si smíchem a černým humorem ulehčil tak jako ony, protože od sebestřednosti těchto let je hravost a smích velké osvobození a to v daném představení o to větší, že stejnou radost a hravost předávají herci i nám divákům. Děkuji.

Jan BORNA

LS Louže Plzeň: KDE JSOU LIDÉ

Tak jsem viděl další nepovedený divadelní pokus o Malého prince (Luděk Richter říkal, že už viděl jeden povedený, já to štěstí zatím neměl), a zase na mě padá smutek jako po všech předešlých nezdarech, smutek z toho, jak se netrefili lidé, kteří musí hledat stejné životní hodnoty jako já, protože si vybrali Malého prince, ale stejně jako já nevědí, jak převést tuhle krásnou literaturu do divadelní řeči, myslím si, že pokud budou vnímat Malého prince jako "hlubokomyslné moralizování", pokud nepřinesou divadelní, jevištní tvořivost a fantazii adekvátní předloze a pokud nenajdou v sobě takový životní postoj, který si vynutí právě toto jevištní dílo, tak se jim to nikdy nepovede. Za vaši snahu vám upřímně děkuji.

Jan BORNA

LS ZUŠ Chlumeck n.C.: STOLEČKOVÉ POHÁDKY

Tři děvčata ze ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou dokázala sdílet čistě a přesně jednotlivé příběhy v individuálních výstupech a spojit je do jednotného celku. Prokázala dostatek soustředění, loutkářské vybavenosti v práci s loutkami a předměty. Navíc cítí divadelní prostor i rytmus jednotlivých situací. Těžko se dá mluvit o divadelním představení, ale zcela jistě o jednoduchém ale přesně fungujícím jevištním tvaru. Radost, autenticita, zaujetí ze společného sdílení byla zřejmá.

LS ZUŠ Žamberk: ČTYŘI DROBNÍČKY

To samé platí o čtyřech výstupech ZUŠ Žamberk. Zde navíc samostatné sólové výstupy děvčat byly ukázkou vyspělé schopnosti uchopit loutku. Jejich práce s loutkou či předmětem není nahodilá, všechny aktérky dokáží s loutkou existovat a jednat v souladu a bezpečně. Všechny mají v sobě zakódovaný cit pro rytmus, vybudování a pointování situace. Jen v Kašpárkovinách nebyla dost přesně vystavěna rovina, v níž komunikovala Jiřina Mencáková se svou loutkou. Nebylo vždy čitelné, kdy mluví s ní, kdy k ní, kdy se s ní ztotožňuje a jsou jedna postava.

Etuda Sluničko a dva kamarádi patří v tomto oboru vůbec k tomu nejlepšímu, co jsem viděla.

Jiřina LHOTSKÁ

Kašpárkovina

Důkaz, že lze využít staré a klasické postupy. Stačí poctivost a úcta spolu s poučeným nadhledem. Nebylo nutno vymýšlet současné vsuvky a legrácky. Vážnost a přehlednost příběhu (velmi šikovně autorský), ověřené naivní forma (malované horizonty, koberec a levitace) nabízená v hávu sousedského loutkového divadla byla pro většinu publika zdrojem příjemného veselí. Abychom skutečně uvěřili, bylo nám umožněno sledovat i kázeň a zaujatou podporu, těch členů souborů, kteří zrovna nevedou své loutky. Vše bylo na svém místě, snad jen Kašpárek byl delší. Děkuji.

Roman ČERNÍK

Ani děti nejsou hloupé !

Jsem tady poprvé a nejsem loutkář, ale už jsem si osvojil první znalosti žánrového charakteru. Jak vyjde před hodně barevnou scénou bodrý člověk s hudbou a úsměvem (mohou být i dva) musím být ve střehu, nastává atak na vysněné, patrně školkové publikum. Vysněné publikum proto, že tvůrci těchto záležitostí patrně předpokládají, že děti vydrží všechno, že se na ně musí t' u t' u ňu ňu, že se musí používat barvy spíše křiklavé, tvary spíše primitivní. To vše zabalit do polopatické výchovy (hvězda pochopila, že nemá být pyšná, slůně se nemá ptát, prasátko musí mít chlívěk z cihel ...). Nástup "bodrých" evokuje nejen klišé (otázky-neotázky do publika-nepublika, "hravé" písničky...), ale dokonce i čas (50 min) a možnou přestávku.

Všechny uvedené rysy, spolu s dalšími (absence dramatického napětí, absence propojení jednotlivých příhod, příběhů) lze najít v inscenaci opavských, škoda té práce.

Roman ČERNÍK

Cigarety Start, vožralý pimprlata a šoulet

motto:

"...Akceptační hra se tváří často jako nevinátka: předkládá sdělení, které samo o sobě není zvlášť zajímavé. Vstoupit do bratrstva Hry pak znamená přečíst nejen tuto "oficiální" rovinu, ale vyluštit i její druhý a třetí plán a nezřídka se sám nakonec zapojit do dalšího vytváření nesmyslů, tedy šířit ideu Hry..."

Ivan Vágner: Svět postmoderních her. H&H, Praha 1995.

Proč někteří nevstoupili? Možná, že jim zabránila některá z těchto drobností:

- na scéně stálo kubistické loutkové divadlo v černé barvě s vegeťáckým Kašpárkem v tympanonu a bylo vybaveno velmi moderním světelným parkem (*ten si tedy já skutečně cením - RČ*)
- nastoupili přízraci v kožiších, křičeli a někdy (pak později a možná zbytečně) mluvili sprostě.
- loutky s raketovými motůrkami v zadnicích poletovaly vzduchem (*oceňuji, že důsledně - RČ*), a to i bez hlavy, a to i narážely do stěn loutkové scény - pěkně a důsledně.
- Kašpárek likvidoval svůj hlas a divácký sluch.
- scéna byla zodpovědně temná, zvláště les připomínal Krušné hory (*a ty byly tedy taky moc pěkné - RČ*).
- neobstály žádné mýty (tradiční rodinné loutkové divadlo, Sokol, čs. legie, obrozenecká úcta k jazyku, idealizace Zakarpatské Rusi, láska, tradiční pohádkové schéma, židovská víra a její dogmata.... - *možná někteří ze čtenářů doplní další - RČ*)
- není jasné, kdo je dobrý, kdo je kladný a komu věřit (*ale možná to dnes fakt není důležité - RČ*)
- happyend komplikovanější, bere-li si ortodoxní chasid gójku.
- délka a vystřílené vtípky.
- nesoulad věku, jména a předpokládaných zkušeností autorů.

Ti, kteří vstoupili, byli šťastní (*holt asi ještě není doba pro všeobecný karneval na hřbitově - RČ*), a tak je to dobře. Dobře nám tak.

Roman ČERNÍK

BYSTROUŠKA, LIŠKA

Výsostně zvládnuté řemeslo, práce s loutkou, činoherní herectví (především liška Jany Mandlové), hudební složka, která vytváří se slovem jednotný významotvorný prvek a je součástí divadelního sdělení, jednoduchá funkční, účelná a nápaditá scénografie, poskytující v prostoru bezpečné zázemí pro herce, loutky i příběh samotný. Úcta k sobě, divákovi, jazyku, k textu, kterému věřím, k hodnotám, které čas prověřil, vědomí si své svobody i zodpovědnosti, zrání i dozrávání, to bylo pro mě téma představení Bystroušky, lišky. Laskavým a lehce úsměvným nadhledem nás ani na chvíli přítom herci nenechali na pochybách, že nejde zdaleka o pietu ke klasické předloze.

Setkání s jednou malou liškou, neokázalými lidmi - výsostnými kumštýři bylo pro mě osvobozujícím a očistným zážitkem.

Jiřina LHOTSKÁ

DOBRODRUŽSTVÍ PANÍ ANEŽKY

Starý německý švank ze XVI. století v podání Jany Šimkové, žákyně ZUŠ Na Střežině Hradec Králové, je individuální výstup se zástupnou rekvizitou - tamburínou. Napětí a dráždivý efekt vytváří kontrast dvojí interpretace. Na jedné straně až cudný projev jakoby ještě ne zcela světa znalé dívky, která vypráví text, a tamburíny, která téměř mimoděk, snad i sama, metaforicky leč s razancí jako by překládala dívčino vyprávění v jazyk podstatně drsnější a konkrétnější, abychom nezůstali na pochybách, o čem že je vlastně řeč. Dlužno říct, že dívka i tamburína se pohybují a sdělují svůj příběh lehce a s přehledem a mají diváka pevně v rukou.

Jiřina LHOTSKÁ

Klika Praha: DOUPĚ LATINÁŘŮ

Bedřich byl v divadle, seděl v sešerelých naplněných řadách

a ničemu nerozuměl, na jevišti skupina herců víceméně monotónně deklamovala texty a dělal k nim různé pohyby, Bedřich měl pocit, že se mu snaží něco sdělit, chtěl jim nějak pomoci, ale nevěděl jak, proto se spíše než na jeviště díval do hlediště, kde kromě něj sedělo ještě mnoho jiných Bedřichů a stejně jako on se snažili porozumět, některým se to dařilo, alespoň soudě podle občasných zasmání, Bedřich na konci představení zatleskal a propasoval se ze dveří divadla, ostatní Bedřiši se na sebe dívali a někteří se tajemně usmívali, z toho Bedřich usoudil, že je asi blbec, šel domů a těšil se na ženu, která v divadle nebyla a tudíž se nebude na nic vyptávat. Doma Bedřicha přepadl pocit, že by měl poděkovat, a tak to učinil.

Jan BORNA

At'si Hradec Králové: BLEŠÍ CIRKUS

Kluci, tenhle vtip jsem neznal, ale moc se mi líbil. Děkuju.

(A znáte ten, jak přijde babička do sexshopů?)

Honza BORNA

V boudě Plzeň: GAMBRINUS

S posledním představením se uzavřel kruh mého uvažování o loutkovém divadle na letošní Chrudimí, od prvního představení si kladu otázku, zda je opravdu pro loutkové divadlo základní problém: Proč právě loutkami?, u představení Gambrinus mě tato otázka pronásledovala celý čas, díval jsem se na loutky, které nahrazovaly herce, aniž by jakkoliv obohacovaly role, které představovaly, spíše byly ochuzením oproti živákům, domnívám se, že loutka má své opodstatnění je-li novým rozměrem jevištní reality, přináší-li širší možnosti divadelní metafory, jestliže tomu tak není, pak jsme zpátky v době, kdy loutky byly levnější než herci a loutkové výpravy jednodušší než činoherní, a proto loutkové divadlo bylo uměním chudých, v moderním divadle je pro mne loutkové divadlo uměním těch "bohatších" jevištní fantazií, bohužel, u představení "přátel piva" jsem si tuto svou teorii nepotvrdil. Jestli je to, co jsem si uvědomil, správné, tak vám za to děkuji.

Jan BORNA

MALÝ PRALES

Pět děvčat (samozřejmě vím, že jednou z nich je Olga Strnadová - jako jejich paní učitelka), tedy pět děvčat, jedna velká členěná látka a jeden naprosto nedramatický text. Přesto se před námi odehrává vzrušující, dramatický příběh. Zoufalství krokodýla, který zjistil, že se ještě nestačil rozloučit se svojí dvacátou pátou sestřenicí, je bezmezné a příhoda, která nešťastného lva poštípala divoký mravenec, je opravdu děsivá.

Je to hra o přátelství, pochopení, toleranci. Ale ze všeho nejvíce mi z jeviště slon, sovička, zajíc, krokodýl i lev naléhavě adresují Fulghumovo "Jdi a dívej se. A hlavně nepřestávej žasnout."

Vše, co na jevišti prožívají, je úžasné a přirozené zároveň. A když v závěru slon zůstává zase v malém pralesi sám společně se lvem, ptá se jej lev: "Slone, myslíš, že se vrátí?" A slon odpovídá: "Myslím, že se vrátí." A kupodivu i to je přirozené. Všichni odcházíme, abychom se všichni vrátili.

Jiřina LHOTSKÁ

Od boKu

V boudě Plzeň: GAMBRINUS

* Nelíbilo se mi to. Loutky byly hnusný. To byl Nesveda? * Nebylo to slyšet a to jsme byli v první řadě. * Přišlo mi to jako když se leze na skleněnou horu. * (místo odpovědi říhl) * Nemám ráda pivo. Nic jsem si neodnesla. * Asociace na první díl básníků, jak dělali divadlo s těma šampusama. * Loutky se mi nelíbily, úplně nevkusný. * Ten prostor je šílený, úplně mi přišlo, jako by špatně zpívali. * Nehráli s nasazením. * Ten konec mě úplně dorazil, ale třeba to pivaři ocenili. * Nebylo to vyrobené na zakázku u příležitosti výročí některého pivovaru? * Pivo jako téma je málo. * Vrchol předhlídky byl pro mě včera. * Nechtěla bych být sprostá, neřeknu nic. *

Kvelb: STARÁ POVĚST

* Hezký, je to šikovnej kluk. * Ten příběh neměl úplně dodělaný, občas jsme se v tom ztráceli. Krásně využil celej prostor. Jeho to baví a to je dobře. * Nejlepší, co tady bylo. * Sežral jsem to i s navijákem. *

ZUŠ Žamberk: MALÝ PRALES

* Tohle vytvořit s dětma je obdivuhodný. Obdivuju člověka, kterej dokáže děti vyburcovat, aby něco takového udělaly. * Předvedly divadlo stejně dobrý, jako dělají dospělí. * Negativní názory nemám, takže nemám co říct. * Bylo to takový moc kladný. * Je to pohazení po duši. *

Reakce redakce

Kvelb Praha: STARÁ POVĚST

Vždycky když chci říct něco opravdově, mám pocit, že se jenom karikuju a pokřivuju. Stará pověst je mnohem opravdovější než moje slova.

Hrozně jsem se těšil. Věděl jsem do čeho jdu a věděl jsem, že posledně prýštila mana z nebes. Občas mi zátylkem prochvívala obava: co když to nebude ono, třeba se to zatím změnilo. Ale naštěstí jsem si tím mohl projít znovu. Při podobných představeních mám pocit, že se s praskotem a skřípotem pohnul svět. Je tu absolutní TEĎ A TADY, které nese v sobě zavinutou věčnost. Byl stvořen svět a člověk jím může projít, očistit se. Vidět a slyšet nekonečnost. Víte, docházejí mi slova, ale kořeny divadla jsou v magii, a když ji znova vidím, sedím s otevřenou pusou a nemůžu tomu uvěřit. Nemůžu uvěřit, že tak nádhernou křehce vystavěnou věc udělal jeden člověk a vždy, když budu mít možnost, poběžím si znova přivonět.

Petr

P.S. Bla, bla, bla, bla...

JEŠTĚ JEDNOU KAŠPÁREK

(Stručná polemika so sympatickým Peterom, viz rubrika Lektori)

Nejhodnější medvídky jsem zblajzla se vším všudy. Můžu v podtextu vnímat stejně jako Peter "bourání tradic" a "bourání bourání tradic", ale pro mě je Kašpárek svérázná romantika jiného, "svojského" typu, mimo prostor, čas a škatule, má svůj původní jazyk a poetiku. Nelze zařazovat, třídit, lze jen vzít nebo nebrat. Já beru za 10 bodů. (Nejmenovaný mladý dramatik by řekl, že jsem fan-
dla toho představení.) Kdosi mě nedávno obvinil z deformace - že nedokážu vnímat představení, aniž bych ho rovnou nepitvala. Blbost. Kašpárek je toho živým dokladem. A připouštím, že jsem někdy velmi nekritická, pokud jde o osobitost.

PRALES VE SKLENÍKU

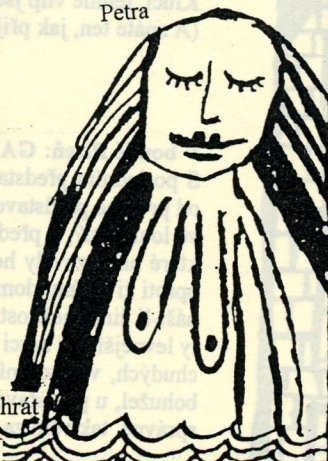
Klučičí představa pralesa je jiná, ovlivněná Kiplingem. Prales hodných a něžných zvířátek - vlastně poměrně sterilní svět bez konfliktu a bez nebezpečí, ale i bez většího vzruchu je možná obrazem idilického minisvětka, kde je všem spolu dobře, kde jsou akceptovány chyby a zvláštnosti jedinců ve prospěch bezstarostného spoluzití. Nevím jestli nám sdělujete, že takový minisvět máte, nebo

po něm toužíte. Hrát toto sdělení bezmála hodinu je ovšem problematické. Na počátku je zajímavě navozena atmosféra pralesa i prozrazen inscenační klíč. Líbí se mi výtvarné stvárnění zvířátek. Charaktery jsou výrazně rozlišeny, je to velmi dobře provedené, stylizace je zábavná. Také písničky jsou pěkné, i když bytostně nutnost jejich použití necítím. Čekám, co dál. Kdy se rozvine příběh, kdy přijde něco nového, vzrušujícího. Chvilí se ještě těším tím, jak jsou aktrýky šikovné, dobře vybavené a jak je to všechno takové hezoučké. Za chvíli mě to poslední spíš trochu štve. Dál už přichází jen nuda, únava a smutek nad promarněnou možností.

Základní chyba je myslím dramaturgická. Ono skutečně není dlouho O ČEM hrát

František

Petra

KUSE z dis KUSE

Velmi netradiční diskuse, za prvé masmédiu bylo přítomno a za druhé přece jen se zadními vrátka vrátila myšlenka diskutovat o obecnějších tématech. Porotci nám vždy úvodem přednesou téma, o kterém v souvislosti s určitým představením rozmlouvali, abychom pěkně směřování v diskusi byli.

Louže - Kde jsou lidé

Otázka zněla: Lze se vyhnout úskalím převodu Exupéryho textu (a nejen jeho) do divadelního jazyka? Je vůbec taková literatura dramatizovatelná?

Zde se z prostoty stává banálnost a z prožitku patos. Nic jsme se nedozvěděli o vztahu těchto mladých lidí k Malému princovi. Je trochu ošidné říkat prostředky bez fantazie, bez imaginace,

že dospělí jsou nudní a stereotypní, pak hrozí, že buřiči skončí stejně jako dospělí. Samozřejmě, že nejsou povinni přenést vše přesně,

ale tahle literatura je tak velké gesto, osobní postoj ke světu, že snaha vyškrtnout malého prince (nositele tohoto postoje) a hrát příběh jako objektivní pohádku bez nějakého jiného postoje nutně představení ochuzuje. Přílišná lyrčnost pak představení zatěžkala a zbavila všeho života. V souvislosti s tím upozorněno na obecný trend současnosti hrát vážná témata, ta se však nedají vyjadřovat obecně a prázdně, bez sdíleného prožitku. (Opět připomenuta babička Jana Borny, která došla denně 150 krav.) Doporučení (všem) nezbytnost změny rytmu vyprávění, aby podněty mohly být divákem náležitě zpracovány.

Stolečkové pohádky, Čtyři drobníčky a nakonec byla i Doňa Lucia de la Packa přehozena. Velké téma, o kterém se mluvílo, znělo:

Kde končí výchova dětí k divadlu a začíná použití jich k výsledku?

Dohodli jsme se, že z výsledku to často není poznat a obě cesty jsou možné. Někteří tvrdili, že na tom nezáleží, protože člověk se koneckonců chce dívat na divadlo, a Marek Bečka nám k tomu sdělil, že velcí herci v kamenných divadlech z 99 % neví, o čem hrajou a neví, do. Používají-li se děti, je však tento problém etický, a proto by měl být řešen. Nakonec se dospělo k závěru, že režijní vedení tak jako jinde je nezbytné, protože vymlouvat se, že to si děti dělaly samy, a pak nás nutit, abychom se dívali na nekoukatelné, je falešné. Záleží však na režisérovi, zda poskytne ve tvaru, do kterého děti vždycky vmanipuluje, tolik prostoru, aby se v něm mohly cítit svobodně a šťastně. Poukázáno na to, že s pubertáčkami se na jiném než podobném textu, jako je doňa Lucia, pracovat nedá. Mohou v něm

totiž uplatnit svůj pro tento věk tak typický pubertální cynismus, který je osvobozuje k tvorbě. Jinak by se na ni možná ani nezmohly. Humor tohoto představení je tedy jejich v tom, že mu rozumějí, ale není jejich v tom, že ho samy těžko touhle formou budou tvořit.

Na závěr třeba vypíchnout moudrost René Levinského:

RYCHLEJ HEREC - DOBREJ HEREC.

Kašpárek a Darla, O moři:

Obě představení využívají klasických forem divadla - marionet, skoro rodinného divadla, a plošného divadla.

Otázka (společná pro obě) pak zní: Nakolik může být tato forma i teď sdělná a čím to je, když funguje. Závěr nakonec zněl, že funguje v okamžiku, kdy se jí podřídí text. Zvládnuto to bylo především u Kašpárka. Oceněn výborně napsaný text, precizně dramaturgicky zvládnutý (v kontextu klasické kašpárkoviny).

Obzvlášť mladý dramatik René si pochvaloval. Oceněna až rituálová pokora k textu. Pak se řešilo, zda smích nebyl výsměchem, a většina svorně zvolala "nebyl". Oni totiž ví, kdy jsou směšní a v čem jsou směšní, a to je dobře. Nadšení byli jsme zaujetím souboru pro věc. Marek Bečka se světlem v očích říká: "Jaká je to krása, když paní celou dobu stojí na jevišti jen proto, aby třikrát pinkla do trianglu." Vytýkána ženská coby představitelka Kašpárka, slovy René: Nebyla rychlá, nebyla dobrá a vůbec Kašpárka nemůže hrát ženská. (Takže si nejsme rovni?)

K Moři pak podotknuto, že největším problémem byly loutky, nic se neděje,

a tak byli úplně bezradní, co hrát. Ono se s tím asi ani hrát nedalo. Mělo se to hodit výtvarnici na hlavu, herec totiž potřebuje spektrum možností, aby bylo s čím hrát. Dále vzhledem k základní otázce: nebylo ani o čem hrát a i proto vyznělo představení placatěji než placaté loutky. Dohady, zda předloha skýtala možnosti dramatizovat. Shody však nebylo dosaženo. Nevadí. Zapsal.

Petr

KUSE Z KUSKUZE

MATEMATICKÝ ÚKOL!

BABIČKA JANA BORNÝ DOJILA
VE ČTVRTEK 20 KRAV, V PÁTEK
DOJILA UŽ 150 KRAV. KOLIK BUDE
DOJIT DNESKA?

(M.Z.)

KDE JSOU LIDÉ

* moc se mi líbí, jak jsou udělané postavy * já jsem geniální, protože jsou uhádla, že na konci to byl had, ale moje mamča to neuhádla. Mně zase dalo práci poznat růži * velmi málo rekvizit - to je dobře, dokázali svými těly zaplnit prostor * dobrá práce s "hadrem" * nevím, zda na začátku byl malý princ na Zemi nebo na jiné planetě * nevím, jak se dostával na jinou planetu * líbilo se nám, že se v hlavní roli všichni vystřídali * neobyčejný, zvláštní, líbilo se nám to * nepřišlo nám to loutkové, snad jen ta svíčka jako růže, jinak nic * herci byli sympatický *

DOŇA LUCIA A DON PAKKA

* mně to připadalo jako žížaly * nelíbilo se mi, že se pořád představovali * nelíbilo se mi, že to bylo tak drastický * zvláštní bylo, jak se tomu všichni kolem smáli a mně to nepřišlo moc vtipný * líbilo se mi, jak bylo vymyšlený vodění nahoře a hned zas dole * proč měli vzadu ten paravan, to mi nesedělo, nijak to nevyužili * proč byli oblečení ti vodiči, kdyby alespoň měli stejné prvky jako loutky * pořád lítaly loutky ve vzduchu * rozporuplné názory na mezihry - někomu se to líbilo, někdo byl zhrzený z falešného hraní, někomu to nakonec přišlo legrační *

STOLEČKOVÉ POHÁDKY

* pochválit loutky, to musím, ale ne to, jak to zahráli, přišlo mi to moc naučený * poslední pohádka byla moc jednoduchá, ale jiným se líbila nejvíc * hrozně se mi líbily ty sluníčka * moc neodlišovali postavy, ale vodili je pěkně * líbily se mi nápady a loutky * příjemný bylo, že všude měli jiné loutky a nápady * všeobecně se dá říct, že je tady ne moc dobré publikum. Člověk by čekal, že se nebudou bavit a budou pozorní *

ČTYŘI DROBNÍČKY

HAVRÁNCI: * perfektní, byl jsem nadšen! * nápad s loutkami * pěkné bylo, jak to bylo jednoduché * báječné využití těla * sluníčko bylo proti havránkům málo dokonalé * líbili se mi z těch čtyř nejvíc *

ŠNĚRETUDY: * potěšení pro nás * skoro nic jsem neviděla, proč to neudělali na stole? * nepochopila jsem to * líbilo se mi to zpracování, až na ty prostoje, když se otočila * proč neměla připraveno víc provázků? * líbila se mi přirozenost *

KDO ŘEKL MŇAU: * až dnes se dohadujeme, které zvířátko bylo které * bylo pěkné, jak využila kostým, a žába byla hezká * škoda, že se s tou kočkou na rameni otočila a bylo vidět, že nemá tělo *

mňau *

KAŠPÁRKOVINA: * líbilo se mi, jak varirovala loutku, kašpárek byl bezvadnej * líbila se nám ta holka - jak vypadala, tak se na to hodila * ten konec byl bezvadnej, výborně zahranej * líbilo se mi to ze všeho nejvíc *

KAŠPÁREK A PRINCEZNA

* ze začátku to bylo vtipný, jak to pořád opakovali, ale pak už to lezlo na nervy * drak byl kříženec mezi hrochem, kancem, krokodýlem a hadem * proč tu princeznu nevodila holka, když jich tam bylo tolik nevyužitejch? * nevěděli jsme, koho si princezna bere, princ tam byl naprosto zbytečný, když mezi nima (princ X rytíř) nenastal spor *

O MOŘI

* hrozný!! loutky byly divný, špatně voděný * příběhy neměly konce, bylo to nějaký hloupý pokračování * těšila jsem se, že to už končí, ale pak byly ještě dvě * nevěděl jsem, kdo mluví * proč stál domeček v moři a proč kouzelník bydlel na střeše? * zpívali potichu a falešně *

Od boKu

Vavřinec Praha: POSLYŠTE PŘÍBĚH...

* O čem to bude jsem pochopila v prvních deseti minutách a pak už mě to ničím nepřekvapilo. * Úmorně dlouhý. * Nevím proč nehráli o grálu, v týchle době se taky ztrácí grál a já bych to hrál o tom. * Bylo to docela hezký, ale takový nějaký mezi.

Střípek Plzeň: MODRÝ MAURICIUS

* Bylo to úžasný. * Musí to být velká parta. Profidivadlo by podle mě něco takovýho nezvládlo. Tohle totiž není režijní divadlo, to už je v lidech. * Každých 20 vteřin byla situace, samostatně pointovaná, úžasně vestavěná do celku, rostlo to a klesalo přesně tam, kde mělo. Úžasný. * I přes neobvyklou délku na loutkový divadlo to bylo strašně nabitý. Člověk vůbec neměl šanci odpoutat pozornost, vteřinu se nudit.

Rolníčka Kopřivnice: PRASÁTKA SE VLKA NEBOJÍ

* Vůbec se mi o tom nechce mluvit. * Pro hodně malinký děti to možná má smysl, ale nevím. * Proč na nás valí takovýhle brutality? * Ta scéna byla docela zajímavá, ale přišla mi nenaplněná. * Mně to vůbec nevadilo, dokonce mě to docela potěšilo. Pro dětičky. * Takový navoněný kytičkovaný. * Hrozně šišlali, všema výrazovejma prostředkama. A schovávat se za děti je nefér. * Takový barevný, hejbal se to, dětičky si to užily. (Trochu jako televize - poznamenal redaktor.) No, asi jo.

Reakce redakce

Vavřinec Praha: POSLYŠTE PŘÍBĚH

Dovolil bych si jen jednu poznámku: nerezignovali jste příliš snadno a rychle na všechny významové vrstvy legendy o svatém grálu, kromě základního milostného trojúhelníku Artuše, Guenevery a Lancelota. Víme. Předem avizujete, že budete vyprávět jen jejich příběh, ale není to přece jenom škoda? Víme. Příběh je směřován dětem, přesto si myslím, že vaše divadlo tím ztrácí co by ztratit nemuselo. Proč se vzdávat tak nádherného tématu? Vždyť v současnosti grál také tak zoufale chybí. Nemyslím si, že by tím představení mělo nabírat další minuty, spíš naopak, mohlo by se jím vyvážit a zpestřit trochu zbytečně spleť a táhlý příběh spleťtých vztahů milostných. Mám prostě pocit, že při vašich schopnostech jste tam mohli vrazit i trochu magie nebo čeho. Koneckonců původně tam patří. Myslím, že i děti by si ji užily.

Petr

Pohádka na... noc

O mém dědečkovi, Ondřeji Coffey, vědělo celé panství, že je to tichý, slušný člověk. Ale nejenže celé panství znalo jeho - také on znal celé panství, každou píď, každý kopec i údolí, močál i pastviny, pole i mlázi. Představte si to překvapení, když se jednou večer ocitl v části kraje, ze které nemohl poznat ani kousíček. Narážel se svým koněm neustále na nějaký strom anebo na bažinu, která tam správně neměla být. K tomu všemu se ještě na všech mýtinách lil déšť a studený březnový vítr se proháněl ve větvích. Jak byl rád, když v dálce spatřil světlo, a když se přiblížil, uviděl chaloupku, i když by si ani za nic nevzpomněl, jak se tam mohla dostat. Nicméně uvázal koně a vešel dovnitř a s potěšením uslyšel, jak v krbu praská oheň. A rovnou uprostřed stála židle, která jako by říkala: "Pojď, posad se na mne." Jinak ve světnici nebylo živáčka. Nu, tak se posadil a trochu se zahřál a nabral sil po té lijavici. Ale celou dobu se divil a divil.

"Ondřeji Coffey! Ondřeji Coffey!"

Dobré nebe! Kdo ho to volá, když nikoho není vidět? Ať se rozhlížel, jak mohl, uvnitř i venku, nemohl najít žádného tvora na dvou ani čtyřech nohách, protože jeho kůň byl pryč.

"Ondřeji Coffey! Ondřeji Coffey! Vypravuj mi příběh."

Tentokrát to bylo silnější a zaznělo to blíž. A taková žádost! Nestačí, že nemůže sedět u ohně a osušit se, a ještě po něm kdosi chce příběh.

"ONDŘEJI COFFEY! ONDŘEJI COFFEY! Vypravuj mi příběh, nebo uvidíš, co se stane."

Chudák dědeček byl tak ohromen, že jenom stál a zíral.

"ONDŘEJI COFFEY! ONDŘEJI COFFEY! Řekl jsem ti, že jinak uvidíš."

A na to vyskočil z kredence, které si Ondřej Coffey předtím vůbec nevšiml, chlap. A ten chlap vřel vzteky. Ale to nebylo všechno. V ruce držel sukovici, pod kterou by lebka jenom zapraštěla. Ale to nebylo všechno. Když na něj dědeček pohlédl, poznal, že je to Patrick Rooney, a každé děčko vědělo, že Patrick Rooney spadl přes palubu, když jednou v noci před mnoha lety rybařil.

Ondřej Coffey na nic nečekal, vzal nohy na ramena a uháněl z domu, co mu síly stačily. Utíkal a utíkal a nemyslel na to, co je před ním, až nakonec doběhl k velkému stromu. A pak se posadil, aby si odpočinul.

Neuplynula ani chvílička, když zaslechl hlasy.

"Je to tíha, ten pobuda."

"Teď zaberte, odpočineme si, až se dostaneme tamhle k tomu velkému stromu." A to byl zrovna ten strom, pod kterým seděl Ondřej Coffey. Anebo aspoň si to myslel, protože když zahlédl vhodnou větev, vyšvihl se na ni a za chvíli byl úplně schovaný. Lepší vidět, než být viděn, myslel si.

Přestalo pršet a vítr se ztišil. Noc byla černá jako uhlí, ale Ondřej Coffey rozeznal čtyři muže, kteří mezi sebou nesli dlouhou bednu.

Došli pod strom, bednu složili, otevřeli ji a koho nevytáhnou - Patricka Rooneyho. Rooney nepronесl ani slovo a byl bledý jako starý sníh.

Nu, jeden sebral chrastí a druhý vzal troud a křemen a brzy hučel veliký oheň a dědeček viděl Patricka zcela jasně. Jestli to jde, tak mlčel ještě víc než předtím. Za chvíli měli čtyři tyče a jednu napříč, přímo nad ohněm, dočista jako rožeň, a přes příčnou tyč přehodili Patricka Rooneyho.

"Bude nám stačit," řekl jeden, "ale kdo na něj dohlédne, zatímco tu nebudeme, kdo bude otáčet rožněm a postará se, aby se nepřipálil?"

Nato Patrick otevřel ústa: "Ondřej Coffey," pravil.

"Ondřej Coffey! Ondřej Coffey! Ondřej Coffey!"

"Jsem vám velmi zavázán, pánové," řekl Ondřej Coffey, "ale v tom se opravdu nevyznám."

"Radši slez, Ondřeji Coffey," řekl Patrick. Tehdy promluvil podruhé a Ondřej Coffey se rozhodl, že sleze. Čtyři muži odešli a on zůstal s Patrickem sám.

Tak si sedl a udržoval oheň a otáčel rožněm a celou tu dobu se na něj Patrick díval.

Chudák Ondřej Coffey byl z toho ze všeho dočista zmatený a zíral na Patricka a na oheň a myslel na ten domek v lesích, až se cítil úplně zmámený.

"Au, ty mě připaluješ!" povídá Patrick velmi krátce a ostře.

"Upřímně prosím za odpuštění," řekl dědeček, "ale mohl bych se vás na něco zeptat?"

"Jestli chceš odpovědět sukovici," na to Patrick, "otáčeš, nebo uvidíš."

Ale dědečkovi to nelezlo z hlavy: každý zdaleka i z okolí přece říkal, že Patrick spadl přes palubu. Bylo o čem přemýšlet a dědeček také přemýšlel.

"Ondřeji Coffey! Ondřeji Coffey! Ty mě připaluješ."

Dědeček se zajímal lítostí a přísahal, že už to neudělá.

"To bych ti radil," řekl Patrick a mrkl na něj a zazubil se tak, že Ondřeji Coffeymu přeběhl mráz po zádech. Jestlipak to není pěkná podivnost, že tu sedí v hlubokém lese, který nikdy dříve nespatriil, a otáčí Patricka Rooneyho na rožni. Nemůžete se divit, že dědeček dumal a dumal a nedával pozor na oheň.

"ONDŘEJI COFFEY, ONDŘEJI COFFEY, JÁ BUDU TVÁ SMRT."

A nato dědeček spatřil, jak se Patrick odvažuje z roštu, a oči mu plály a zuby se mu leskly.

Dědeček na nic nečekal a vyběhl do temného lesa. Zdálo se mu, že není kamene, přes který by nezakopl, větev, která by ho nešvihla, a mlázi, které by ho nepodrápalo. A všude byla mýтина, z nebe se lil déšť a skučel studený březnový vítr.

Jak byl rád, když spatřil světlo, a za chvíli už klečel u krbu, unavený, promáčený a rozdrápaný. Chrastí plálo a praskalo a za chvíli bylo dědečkovi tepleji a sušeji a cítil se lépe.

"Ondřeji Coffey! Ondřeji Coffey!"

Není snadné vyskočit, když někdo prožil všechno to, co můj dědeček, ale přesto vyskočil, a jak. A když se rozhlédl, zjistil, že je právě v tom domku, ve kterém poprvé spatřil Patricka. . . . "Ondřeji Coffey, Ondřeji Coffey, vypravuj mi příběh."

"Tak příběh bys rád?" povídá směle můj dědeček, protože už ho prostě unavovalo se bát.

"Nu, když mi budeš moci vysvětlit tenhle, budu ti vděčný."

A vyprávěl od začátku do konce všechno, co se mu té noci přihodilo. Příběh byl dlouhý a Ondřej Coffey byl možná unaven. Určitě usnul, protože když se probudil, ležel na úbočí kopce pod širým nebem a kůň se mu pásł po boku.

(Ondřej Coffey, Keltské pověsti a pohádky, sesbíral Joseph Jacobs, "Zvláštní vydání" Čestmír Kocar.)

strana: silni-
ce

Moje chrudimská trojka

Zklamáný čtenář posléze zjistí, že nejedná se o popis mých nočních bohapustých rejdů, ale podle mého názoru o tři zatím nejlepší představení letošní LCH.

1. Modrý Mauricius - představení, jaké jsem zde několik let neviděl. Dynamika, nápady, herci hráli jak o život. Po dlouhé době jsem se nedíval na hodinky a těšil se z proudu nápadů. Bravo!
2. Bleší cirkus - super klauniáda se skvělým principálem v kontrastu s programově laxním hudebníkem. Všichni se bavili, děti, lidi i loutkáři.
3. Dobrodružství paní Anežky - po prvních vteřinách jsem byl probuzen ze sladkého klimbání způsobeného jak včerejším pivem tak předchozím "kusem" (Doupě latinářů) strhujícím výkonem té dívky. Zahrála svou etudu lechtivějšího zabarvení se vkusem a razancí hodnou obdivu.

47. LCH ještě nekončí, ale musím říci, že "jen" kvůli té trojce stála za to!

Milan Ledvinka, LS Aeráček

LS Střípek Plzeň - tak to bylo další milé představení

Scéna - byla podle mne nápaditá a nápady precizně provedené. Totéž platí o loutkách. O překvapení - vyprazdňování Fildova mozku, vajíčka, známky - nouze nebyla. To je základ - chválím. při takovémto kódu divadla vystupuje jedna věc a to to, že vše je znákem ne však obecným, jak je také možno, ale konkrétním. Známky ukazují k prostředí filatelistické výstavy. Jedno vajíčko ke konkrétnímu počtu vajíček... Představení se dostává k detailům. Jestliže však v tomto kódě jedna moderátorka vytváří předkus, chci, aby ho měla stále nebo ne. Mluví o tom neustálém narovnávání rtů. Zcizení k hercovu tělu, bez dřívější motivace, zde podle mne nemůže fungovat.

Tento "detailizující" přístup pak potřebuje určité emočně-fyzické propojení (aby to nebyla nuda). Volba přednáško-kabaretiérského zasazení je podle mne správná. Potřeboval bych k tomu však především v prostřední části větší důraz, tempo. To se týká prvního dobývání (ta prohnaná) Mauricia. Druhé (ta bohatá) mě potěšilo - bylo dělané přes písničku. Představení se zrychlilo.

No a výstavka, ta se mi líbila.

Martin Kaplický

Prasátka se vlka nebojí

Požádali mě o krátký odstavec o pěti řádcích, přesto ale napíši pět vět:

- 1/ Vypadá to někdy, že vývoj loutkového divadla posledních dvaceti let byl zapomenut, protože nudí opakovat, že děti nejsou lepší domácí zvířata, na které se šišlá, a kterým se chválí hezky udělané hovínko, ale naprosto svébytní diváci, kteří vnímají daleko "přesněji" než dospělí - pohádka není pro méněcenného diváka.
- 2/ V další větě se odvolávám na L. Richtera (kromě jiných doporučil?) a zopakují, že jevištní jednání loutky nespočívá v "kvičivém útěku prasátek" (viz předcházející), ale ve ztvárnění vztahu mezi jednotlivými postavami, třeba i tak, že cihla je asi těžší než rosti a sláma a tudíž i dům z ní je bytelnější.
- 3/ V další větě se pak zeptám, proč lidé nesporně divadelně disponovaní řeší nejprve způsob, jak představení nacvičit, a až v další rovině, proč ho vlastně hrát.
- 4/ Svoboda amatérského divadla je ve skutečnosti, že se snaží ztvárnit témata, která jsou blízká inscenátorům i divákům. Není důvod se líbit, ale zaujmout svým názorem (způsobem, jak to řeknu) diváka, ale to neznamená konzumenta, nýbrž člověka (i dítě je člověk), kterého problémy (témata) trápí stejně jako inscenátory.
- 5/ Ty poslední dvě věty byly nejdůležitější.

Jarda Stuchlík

TAK JSME SI PORADOSTNILI

Někteří, pravda, jen chvilku, ale dojem, že to stálo za to, stihl zakořenit. Při příchodu mě vítaly Redloviny a určitě nezpívali jen Šamani na jevišti. Že se zpívalo a hrálo skvěle není pochyb, navíc u baru, po chodbách i venku před objektem bylo dost lidí ochotných poklábosit (překvapivě většinou o divadle).

Komu by kalily dobrou náladu drobnosti jako poněkud teplejší pivo, delší čekání u baru, nebo že na párek za 20 Kč musel člověk do závodní jídelny o patro níže (dobrý ale byl a podávala ho slečna).

Redloviny vystřídaly Vlasy zpívané nefalšovanou angličtinou s nádechem slovenčiny, mihly se i Beatles a nechyběly další stálíce všech večírků a táboráků. Na parketu se tančilo a zpívalo a křičelo, u stolů debatovalo a popíjelo - zkrátka, jak by řekl láček: Zábava, zpěv a tanec ejaja hopsasa. Škoda, že podobných večerů nebude více.

(Mimochodem Láčka jsem tam taky potkal. Pil fernet.)

Kdyby vás kohokoli zajímalo

stínové divadlo a loutky,

přijďte během nedělního semináře (ideální od 10 do 12 hodin) na návštěvu semináře E. Naši němečtí kolegové vás nechají vyzkoušet si typ divadla v České republice dosud nezabydlený a trochu exotický.

Marek BEČKA

Dnes večer ve 22.00 hodin ve velkém sále Muzea veliké drama uvidíte. Strhující příběh zápasu anděla s ďáblem o duši člověka, který do věci ne-lidských se plete, předvede

Towarzystwo Teatralne Wierszalin,

Suprasl, Polsko.

Setkání se zázrakem divadla nás čeká. Objevení byli na prestižním festivalu v Bielsku-Bialé, kde po udělení cen jako Master-Slow hráli a osvěcenými chrudimskými nám coby inspirativní představení přivezení byli.

Podle slov těch, kteří je viděli, předvedou "famózní kolotoč všech výrazových prostředků" (doslovná citace, pozn.red.) a obzvláště loutkoherectví nevidané úrovně.

Přijďte!

Eintröpf

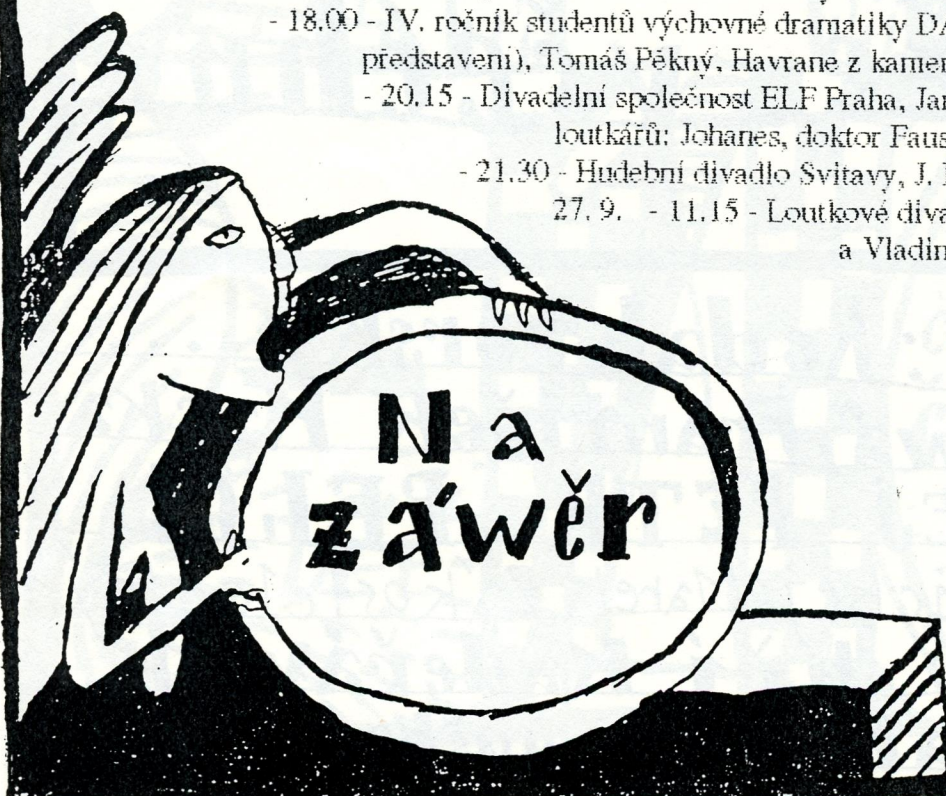
Slyšte!

PROGRAM 26. ROČNÍKU FEMAD

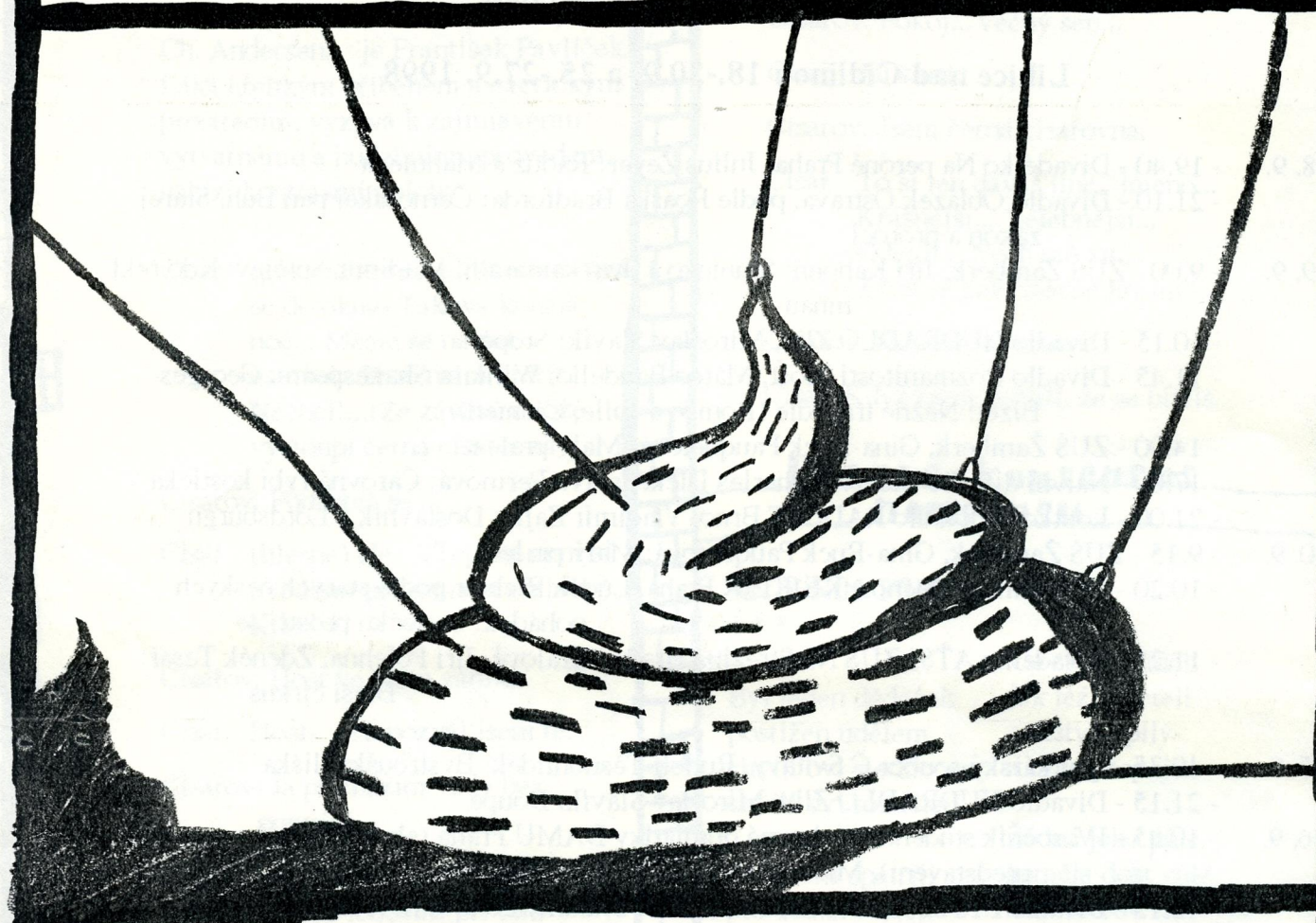
festivalu a dílny divadla pro děti

Libice nad Cidlinou 18.-20.9. a 25.-27.9. 1998

18. 9. - 19.40 - Divadélko Na peróně Praha, Julius Zeyer: Radúz a Mahulena
- 21.10 - Divadlo Oblázek Ostrava, podle Roarka Bradforda: Černošskej pán Bůh, Starej zákon a proroci
19. 9. - 9.00 - ZUŠ Žamberk, Jiří Kahoun: Sluníčko a dva kamarádi, Vladimír Sutějev: Kdo řekl mňau
- 10.15 - Divadlo HUDRADLO Zlín, Miroslav Slavík: Stopět
- 11.45 - Divadlo Rozmanitosti Most, Mateo Bandello, William Shakespeare, Georges Bizet: Něžné tragedie (Romeo a Julie, Carmen)
- 14.00 - ZUŠ Žamberk, Gina-Ruck Pauquetová: Malý prales
- 17.00 - Naivní divadlo Liberec, Charles Dickens, Iva Peřinová: Čarovná rybí kostička
- 21.00 - Loutkové divadlo RADOST Brno, Vladimír Zajíc: Dostavnik z Lordsburgu
20. 9. - 9.15 - ZUŠ Žamberk, Gina-Ruck Pauquetová: Malý prales
- 10.20 - Divadelní společnost KEJKLIŘ Praha, Luděk Richter podle starých českých pohádek: Stolečku prostři se
- 11.25 - Divadélko ATSI ZUŠ Na Střežině Hradec Králové, Jiří Polehřín, Zdeněk Tesar: Bleší cirkus
25. 9. - 19.35 - Loutkářský soubor C Svitavy, Rudolf Těsnohlídek: Bystrouška, liška
- 21.15 - Divadlo HUDRADLO Zlín, Miroslav Slavík: Doupě
26. 9. - 10.45 - IV. ročník studentů výchovné dramatiky DAMU Praha (absolventské představení), Miloš Macourek: Jedničky má papoušek
- 12.15 - Divadlo DRAK Hradec Králové, Karel Šiktanc: Ledová nevěsta
- 14.30 - LD Strípek, Ivana Faltlová: Modrý Mauricius
- 18.00 - IV. ročník studentů výchovné dramatiky DAMU Praha (absolventské představení), Tomáš Pěkný, Havrane z kamene
- 20.15 - Divadelní společnost ELF Praha, Jan Prokeš podle textu lidových loutkářů: Johanes, doktor Faust
- 21.30 - Hudební divadlo Svitavy, J. R. R. Tolkien: Pán prstenů
27. 9. - 11.15 - Loutkové divadlo V Boudě Plzeň, Ivan Nesveda a Vladimír Pech podle vlámské pověsti: Gambrinus, král piva

Správný marionetář

naváže všechno

Redakce: Redaktorský

Petra Kosová, František Kaska

NÁŠ MLÁDEJ: PETR PELCL

Wýtvarnickéj: Marek Zákostelecký

Spolupráce: Jiří Kadeřávek

Pavla Osvaldová, Eva Dušková, Kamila Skopová